

№ 15 (1265) თბილისი, აგვისტო 1967

საქნა

გამოცემის 44-ე წელი   ზახი 20 კპ.

პიკაპედი ხუთღიანი საუბარო კვირის შედეგად
— როგორ ხარ, პაცო, რას უკრები? ორი ღვინა,
არ მინახისხარ!

პერკო მესაპუტრე კლავზე.

1963 წლამდე მტრედებით თუ არა, გვრიტები- ვით მაინც დუღუნებდნენ ელმაგალმშენებელი ქარხ- ნის № 1 საერთო ბინის მცხოვრებლები: არც გაართო- ბა აკლდათ და არც მხიარულება. შემოიკრიბოდნენ სამუშაოს შემდეგ წითელ კუთხეში ერთი ოჯახის წევ- რებით ტელევიზორის გარშემო და დროს ატარებდ- ნენ. ზოგი დომინოს თამაშობდა, ზოგი — „ფარცა კუკუს“, ზოგი ჟურნალ-გაზეთებს კითხულობდა, ზოგი ერთმანეთის ამბავს და იყო ერთი სიცილ-ხარხარი.

ერთ ღრუბლიან დღეს მოვიდნენ და იკითხეს, რო- გორ ცხოვრობთ? დიდებულადო, — იყო საერთო პასუხი. უფრო დიდებულად რომ იცხოვროთ, რას იტყვი? აი, აგაშენათ ღმერთმა! მაღლობის მეტი რა გვეთქმის! აბა, მამ დროებით შეორე სახლს შევიხიზნეთ, რამდენიმე თვის შემდეგ დაბრუნდით თქვენს გარემონტებულ ბინაში და, თუკი იცნობთ, ბი- ჭებიც თქვენ იქნებით და ქუდიც თქვენ გეჭურებათ! „ბაშუსტა!“ — ერთხმად იგრიალეს № 1 საერთო ბინის მცხოვრებლებმა და № 2 საერთო საცხოვრე- ბელში გადაგრიალდნენ.

ითქვა და გაკეთდა. წითელ კუთხეში ელექტროხერ- ხი აგრიალდა, ეწოში — ავტომატჩანები. შეიქმნა საქმიანი ფუსფუსი. მშენებლებმა საერთო ბინა № 1- ში სამი თვის ნაცვლად, წელიწადნახევარზე მეტი იფუსფუსეს და, ბოლოს, ლოდინით ილაჯაწყვეტილ მცხოვრებლებთან მალეუმსობოლი აფრინეს — მოდიოთ. ნახეთ, დატკბით ჩვენი ნახელავითო.

მოვიდნენ და ნახეს. შენობა იმავე ადგილზე იდგა, ოთახებიც იქვე იყო განლაგებული. სახურავიდან ისევ ისე ჟონავდა წვიმის წყალი. მოძველებული მაგიდე- ბიც იქვე დახვდათ და ფეხმოტეხილი სკამებიც. არ დახვდათ ტანისამოსისა და ჭურჭლის შესანახი კარა- დები, მაგიდის გადასაფარებლები და სხვა ისეთი სა- ყოფაცხოვრებო წვრილმანები, რომლის ჩამოთვლა შორს წაგვიყვანდა (ან და რას ჩამოთვლიდით, როცა არა- ფერი იყო ჩამოსათვლელი).

— ბიჭებო, წითელი კუთხე მოუპარავთ! — წამოი- ყვირა ვილაცამ.

— ვაიმე, რადიოც აუწაპანიათ!

ელდანაცემი მცხოვრებლები წითელი კუთხის სანა- ხავად ჩაცვივნენ. მაგრამ, ვაი, ამ ნახვას! წითელი კუთხის ნაცვლად იქ სადურგლო-სარემონტო სახე- ლოსნო ნახეს. ელექტროხერხის ხრიალი, ჩაქურების კაკუნი, ჭოპოსნების სრტალი და შალაშინების შარი- შური ერთმანეთში იყო არეული.

— ერთი წუთით შეჩერდით! რა იქნა ჩვენი წითე- ლი კუთხე, ჟურნალ-გაზეთები, ტელევიზორი?

— რის წითელი კუთხე? რა ტელევიზორი?! ჩვენ რას გვედგებთ, მოვიპარეთ და არ გაძლევთ?! უფ- როსებმა საამქრო გახსნეს, გვემა გვაქვს, მოვრჩით?!

არა, არ მოვრჩით! საერთო საცხოვრებელში ისევ ისე გაისმის ელექტროხერხის ხმაური, რომელიც ძი- ლსა და მოსვენებას უკარგავს სამ ცვლაში მომუშავე ელმაგალმშენებელი ქარხნის მუშებს. დაიკარგა წი- თელი კუთხე, დაიკარგა რადიო, დაიკარგა ტელევი- ზორი და დაიკარგა მოსვენებაც...

იპოვიან კი?!

მ. კახელიძე
მ. რაჟველიძე

კესხეა ნეაიოხველეა ვითხეს

დათვებმა მოშრიალე ტყეში ქათმების ააშენეს ფერმა, უფროსის სკამ-საგარძლის ხელში ჩაგდება მოინდომა ბევრმა.

მმართველთან, მოცეკვავის მსგავსად, ორ ფეხზე შევოგმანდა მელა: — ფერმაში თუ თავაკაცად დამსვამთ, აქ ვინც ხართ, აშენდებით ყველა!

მმართველმა უხმო „არას“ ნიშნად პაერში გააქნია თათი: — თავაკაცად, ძმაო, კურდღელს ენიშნავთ, შენთვის მაქვს მოადგილის შტატი.

— ყურცქვიტას ხელქვეითი ვიყო? გამიშვიტ დირექტორად ბარემ! — საქმეზე მან ირბინოს, ბრიყვო, ქათმები სულ შენ მოიპარე!

გავიდა ზუსტად ერთი წელი, ტანსაცმლის შეიცვალა მოდა, კურდღელს კვლავ ჯუბა ეცვა ძველი, მელას კი რაღა აღარ ჰქონდა: ბიძაშვილს გადულოცა ხვრელი, ბაღნარში წამოჭიმა ოდა.

მელა კვლავ ბაცაცობდა, მაგრამ სრულიად მთელი შერჩა ტყავი, ფერმაში ფრინველი რომ გაქრა, მმართველმა კბილი კურდღელს გაჰკრა, უფროსად კი დანიშნა წავი.

კითხვა მაქვს: წავი მელას ხელში უფროსად იქნებოდა დიდხანს? თოკს რომელს წაუჭერდნენ ყელში — პასუხი წამკითხველმა მითხრას.

ქიშპარდ ისაკაძე

მიოპარდის ინფარქტი

იყო და არა იყო რა. იყო ერთი სახელმწიფო, სადაც შეყვარებულები ერთმანეთს გრძელ წერილებს სწერდნენ, სასიყვარულო ბარათებს მტრედებს ატანდნენ, იმასაც ამბობენ, რომ მტრედებს ბარათები ზუსტად მიწამართის მიხედვით მიჰქონდათ და პატრონს დროზე აბარებდნენ; იმასაც ამბო-

ბენ, რომ იმ სახელმწიფოში საპირფარეოთუხუცესი თუ დროზე არ ცხადდებოდა საშსახურში, ხელმწიფეს სულაც არ სჭირდებოდა სხვადასხვა ღილაკებზე თითის დაჭერა და მდივნის გამოძახება. უბრალოდ, ბრძანებდა, თავი მოეკვითათ საპირფარეოთუხუცესისთვის (ასე რომ, იგი არასოდეს იგვიანებდა). და თუ სეფეძალებს ჭორიკანობა მოუნდებოდათ, (წინათ ეს ხშირად ხდებოდა) უბრალოდ, გაგოგმანდებოდნენ სენაკებში და ერთმანეთს ყურში ეჩურჩულებოდნენ გასაყეყეჩებელ ახალ ამბებს.

ყველაფერი უმფოთველად და თავისი გზით მიედინებოდა ამ სახელმწიფოში, ერთ მშვენიერ დღეს ხელმწიფეს რომ არ მოეხმო სასახლის ჯადოქრისთვის და არ ეთქვა:

— მოწყენილი ვარ! მოიგონე ისეთი რამ, რაც არასოდეს ყოფილა!

ჯადოქარი გაეშურა, რაც არ ყოფილა, ისეთი რამის მოსაგონებლად და მოიგონა.

— ასეთი რამ არასოდეს ყოფილა. — სიამაყით მოახსენა მან ხელმწიფეს. — საკმარისია, თქვენს კეთილმო-

ბილ ყურთან ეს ყურმილი მიიტანოთ, თქვენი უკეთილშობილესი თითით დისკი მოატრიალოთ და შესძლებთ დაელაპარაკოთ, ვისაც გნებავთ, თუნდაც მთელ ქვეყანას.

— კარგი, ვნახოთ! — ბრძანა ხელმწიფემ, მერე აიღო ყურმილი, მიიტანა თავის კეთილშობილ ყურთან და...

მას შემდეგ აღარ ჰქონია მეფეს არც ძილი და არც მოსვენება. საქმე იმაშია, რომ საძაველ ჯადოქარს უკვე მოესწრო და თავისი საოცრება ყველასთვის მიეყიდნა.

— ალო! სანებირსადგურია?

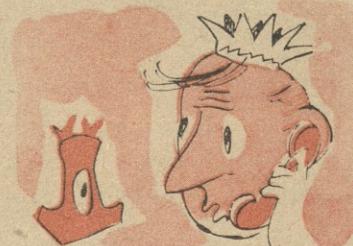
— არა, ხელმწიფე გახლავართ! — ხელმწიფისეული ღირსებით უპასუხა მეფემ.

— დურაკ! — თქვა ყურმილმა.

— ალო! რატომ არ მოხვედი გუშინ? რატომ გაქვს ასეთი უცხო ხმა?

— თქვენ სხვაგან მოხვდით! — ძოთმინებით მიუგო მეფემ და წყარუნით გადარეული საოცრება ბალიშის ქვეშ ამოსდო. არც ამან უშველა. მაშინ გადაწყვიტა, ჯადოქრისთვის დაერეკა. თითი შეათამაშა და ყურმილში ერთდროულად ორი სხვადასხვა ხმა გაიგონა:

— დალი, მოხვალ ჩემთან ამ ღამით?

— კი, მოვალ! ვინ ლაპარაკობს?

მეფე ჭერ გაწითლდა, შემდეგ გულზე იტაცა ხელი, ვალიდლორ მაშინ ჭერ კიდევ არ იყო გამოგონებული; ეცა-

მილს, 03 აკრიფა. სასწრაფო დახმარება დიდხანს არ პასუხობდა, მერე უცებ ყურმილმა თქვა:

— დამკრძალავი ბიურო გისმენთ!

მეფემ ბრძანა, ჯადოქარი სახელმწიფოდან გაეძევებინათ, თვითონ კი გარდაიცვალა ისტორიაში პირველი მიოპარდის ინფარქტით.

ყველაფერი ეს სატელეფონო ქსელის მუშაკებს ვუამბე.

— ზღაპარია! — მიბასუხეს მათ.

— ზღაპარია. აბა რა?!

მატრიარქატი

იყო ეს სინამდვილეში, თუ არა, კაციწვილმა არ იცის, მაგრამ ამბობენ, რომ იყო დრო, როდესაც მამაკაცს, სხვას რომ თავი დავანებოთ, უნდა ჰქონოდა: რკინის მკლავი, მასვილი თვალი, ფოლადის ნერვები, შველივით მარდი ფეხები და მგლის მუხლი.

მამაკაცისგან მოითხოვდნენ სულ მცირე რამეს — ან მიწის მოხვნას, ან ციხე-კოშკების აგებას, ან მტერთან შერკინებას, ან ქალთან რაინდულ მოქცევას. ერთი სიტყვით, მამაკაცობას. ამბობენ კიდევ, რომ ყველა მამაკაცს იმ ბედნიერ დროს შინ „ვაჟკაცს“ ეძახდნენ და მკაცრი, ზორბა, ბანჯგვლიანი, მაგრამ კეთილი მამაკაცები ცხოვრობდნენ უდარდელად, ვიდრე, ერთ მშვენიერ დღეს, არ გამოირკვა, რომ ისინი ზარმაცები არიან და თავს არიდებენ საზოგადოებისთვის სასარგებლო შრომას.

ვაჟკაცისთვის ზარმაცი ხარო, რომ გეთქვა, ნიშნავდა დადგენარცხებინა იგი ორთაბრძოლაში, გადაგელუნა მისთვის მარჯვენა, დაგეწყვიტა ფოლადის ნერვები, ან მოგეპარსა უღვაში და სხვა.

რალა თქმა უნდა, ეს ვაჟკაცებს არ აწყობდათ. ადგნენ ვაჟკაცები და ღმერთს ეახლნენ. „ღმერთო! — შეკლადადეს მამაშეციერს, — გვითხარი, რა უნდა ვქნათ, რომ დედაკაცებმა ზარმაცები არ გვიძახონ?“

ღმერთი დიდხანს ესაუბრა ვაჟკაცებს საკითხის ღრმა ცოდნით და ბოლოს უთხრა: „დაე, თქვენს შორის ყველაზე მკაცრმა იყვიროს — „მაროქნი, ესკიმო!“ თქვენს შორის ყველაზე ზორბამ და კეთილმა სიროფიანი ტკბილი წყალი მიჰყიდოს ბავშვებს, თქვენს შორის ყველაზე გონიერმა და ბანჯგვლიანმა ხელზე ტილო გადაიკიდოს, ისწავლოს გამრავლების ტაბულა და რესტორანში მოეწყოს ოფიციატად, ყველაზე გულადმა თქვენს შორის ყველაზე ჰყიდოს გერის ბაზარსა და ქუჩის კუთხეში, და, ბოლოს: ყველაზე ძლიერმა თქვენს შორის უხიოს მგზავრებს ტრამეის ბილეთები!“ თქვა ეს და კმაყოფილმა დასტოვა მომჩივანი ვაჟკაცები.

ამბობენ, ადამიანებმა სწორედ ამის შემდეგ უარყვეს ღმერთი და სწორედ ამის შემდეგ დამყარდა დედამიწაზე მატრიარქატი.

ეს ამბავი ისტორიკოსებს ვუამბე. მათ მიჩიჩეს, ამ საკითხის თაობაზე სათანადო ორგანოებს მიმართეთ.

კი, ბატონო, შივმართავ, მაგრამ სერიოზულ ხალხს ზღაპრების მოყოლას ხომ არ დაუწყებ?!

იური მოსაზრებები

ნახ. ვ. ლომიძის

უსიტყვოდ.

ყ მ ზ ა თ ი ა

ს ა ნ ა მ ა

ნ ა ჯ ა ლ ა ს ტ

ა ა ა

ძივრისა და ახალი სახარების თარგმანზე ამას წინააღიწინებდა
სახელმწიფოში წავიდა, რომ მოწინააღმდეგეებს საფუძვლზე შექმნილი პორტრეტ-
ში თითქმის უტყუარ წარმოდგენას გაქონდა და მათი გარეგნობა, გაიფიქრა, წი-
ნასარ შეგნება რამდენიმე პორტრეტს, რა ვიცი, როდის დამტოვდება? თუ ვინმე დანა-
შაულს ჩაიდებს, დაგვირბინებ პორტრეტს, მივრჩენებ გამოსტუმრებს და ბოროტ-
მოქმედის შილდებში ჩემს წელს შევადგინებ. მართალია, ბოროტმოქმედებს, რომელიც შე-
იძლება მოვუგო, ვერ არ მოწონდება, მაგრამ ხომ იცის... პოლა, უკან ხომ არ გამოუდგები
დამწამებს და არ ვიცი თუ ეს ხარ, მაგალითად და მერე სადაც ვინა, გასკე-
ნილები? არა, ძალიან, თანამოცილებს დეტარ ვინა. ვინა, თუ ვინა, თუ ვინა, თუ ვინა, თუ ვინა,
კაც თუ სადმე მოგვარე თუ ვინა, თუ ვინა, თუ ვინა, თუ ვინა, თუ ვინა, თუ ვინა, თუ ვინა,
გო, გეცხ ხომ მართალია?

პირველი პორტრეტი

პირველი პორტრეტი. უფრო მინარჩვე ხშირად კარგად ასევე ხელთმომარა, 26
წლის, გათხოვილი, დეკრეტულ შექმნილმა გასული აპორტს, არც მალეა, არც დასა-
ლი. წელიწადში დადის და ამატობს ფსიქოლოგიურ ტერორსაც მაგრამ, ასე დასა-
კობს, გვირგვინს უტარებს. მხოლოდ წრილობაზე იცინის და სწორედ ამიტომ ვარაუდობ
ვინა... გული.

მეორე პორტრეტი. მოაგონო ხელმძღვანელი მასტორი არის ძე ბუჩია, 45
წლის, ცოლიანი, ორი შვილი მამა წიქოლა. ერთი წელიწადი, ძალიან მათგან მატარებ-
ლის სახელი უნაშრომე გათვალისწინებს, რომლის სახელიც უკან განხილვებია. ისე ვი,
კარგად თუ დაკვირვებით, უკლებილოდ ვინა შევლილი ვინა, რომელიც მანამ არ
იყვებ არცერთ, სანამ გულიწი არ ჩავეუფლებ.

საპარლამენტო, მანამ მივწი

მე დალზე წინაშეა და საგანგებო დეპუტატის ბუნების კაცი ვარ. მინარჩვე ვინაში
ერთი დეკრეტულია. ერთ-ერთი თანამე ვარ, ვინაზე იტყვიან ხოლმე: „ღმერთი,
ნება ვის მართებს?!“ ძალზე უხილი და თავიანი ვარ. განსაკუთრებით მოწონებს ჩემი
ერთი თვისება: საზოგადოებაში ახლებზე მომართული ვინა და შეუწმიველი ვარ.
რომ მხოლოდ მამამ მაქვემდებარებდეს, როცა ვინა ვინა დამამართებს. სიცილი მოვარ,
მაგრამ მხოლოდ მამამ ვინა, როცა ვინა იცინის... ამ დროს ჩემი სიცილი არც
აქვებს და, როცა ვინა ჩემზე, ვეღობი, ცალი ნეტოთი ვინა. ტანს ბუნებით
ვეყრებ და არა ხელბუთი, იმატებ, რომ ტანის ხელბუთაც ვინაზეა არ მოვარ. ძა-
ლიან გვიანი ვარ, მაგრამ ჩემს უსაზღვრო მოყვარულს ვინა ჩემი ნიჭი. მინარჩველი

ბარლისთვის გვიან ვარაგო. თავისუფალი დროს მატარებდა ვინა ეტარებ, არა
ისე, როგორც მომართულ მოხალისე მატარებ. თავისუფალი დროს, შევითადე,
რეულ ცხოველებზე ნადირობის სურვილი, ჩემში არ მუდობს. სისხლი არ მოვარ, მარ-
ლა თუ ვინა, მოვარ, მოვარ, მე ვინა ვინაზე. ჩემი მატარებ, მაგრამ
სანამელი გვიანი ვი არა, — მინა, შევითადე ვინა, რაზე ვინა, მაგრამ
ნახ, მოვარად დანახა და მინა და ვინა! არც სისხლი, არც წინაში ამა-
არ აუთებდა? საჩუქრად, ასე თითქმის ვინა არ ამაზედა. რატომღაც ასე თუ
კაცილი დატრული თითქმის კაცი არ იცნებდა, მამარჩვევი რომ ვინა ვინა? ამა,
უნდა ქმნას სახარლო კაცს, რომელიც სისხლის დანახაზე მუხლი უნარჩველი?

პ. კალაშნიკი

მ რ ზ ი ა ნ ი ლ ა ს ე ნ ე ბ ი ს ს უ რ ა თ ე ბ ი

ნ. ა. ჯ. ლურჯაძე

— რა ბავშვებს ამათ კვირები ორ ღამეს სახლში?

— მის მხრად ხელმოწერილი სფალსა!

— გაიხე, კაცი? ხელმოწერილი სახლში კვირად ბავშვებსა!
— რას ამბობ, ოთხი ღამე მრავალია!

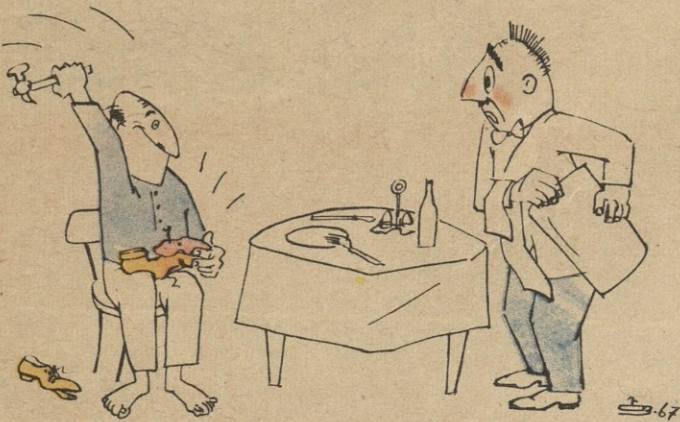

— კვახს, ღამით, რა მხარდახანი სახლში კვირად ბავშვებსა!
— რას ამბობ, ოთხი ღამე მრავალია!

— ბილთაობი, მხარდახანი, ხელმოწერილი სახლში კვირად ბავშვებსა!
— რას ამბობ, ოთხი ღამე მრავალია!

— კიდევ ერთი გიშუბტაქსი მომიტანეთ!

ს კ ა ე ც ა

(იგაბი)

დათვი რომ თაფლის მოყვარული ამხანაგია, ეს ნამდვილია, — არც ჭორია, არც არაკია. არაკი გახლავთ მხოლოდ ის, რომ დათვმა, ნადირმა, თაფლის ფაბრიკის დაარსება მოიწადინა. თანასოფელელთა მოაგროვა მთელი არმია და დაიჭირა, რომ მრეწველი და მეწარმეა. მურა ფიჭვანად დააყენა, წაბლა — განგამად, დირექტორობა თვით მოირგო მთლიანად, მრგვალად, ბიძაშვილისთვის, რომ არ ეცნოთ სხვათაშორისად, შექმნა სტატუსი ბატონ ვიცედირექტორისა. რა გავაგრძელო, ყველა ნაცნობს პური აჭამა, ფაბრიკის სტატუსი უცხო არცინ გააჭკანა. მათ ფუტკარს კი არ მიუშვეს, — უცხო არისო, და სათაფლია მხოლოდ დათვის ჩიშით აივსო. დაიწყო შრომა, ოფისიდენა, გარჯა ფიცხელი, უირაზე დადგა ფიჭვან, განგამ, მენ და მიწხელი. მსწრაფლ აითვისეს მათ ახალი საქმე საძნელო, მთლად გადათელეს ყვავილნარი, კორდი და მდელი. თაფლის რეწვაში რომ არ ეცნოთ უქნარად, სუსტად, მიხი კეთების ფუტკარულ წესებს იცავდნენ ზუსტად... „პროდუქცია კი რა მიიღეს? — აშკარა წუნის, არც ფერით მგავდა ბუნებრივ თაფლს და არცა სუნით.

***

საქმის კეთებას ნაცნობობა არ შევლის, ბაბა, ფუტკარის გარდა, თაფლის რეწვა ვის ძალუძს, აბა!

ბ. ივანიშვილი

პ ა ე ც ა

(ზრონობა მოხალისედ წასული მფარლის მოგონება, ანუ როგორ იწარება ზოგიერთი მემუარავი)

საბრძოლო ტანის გვერდით ვიყავი წამოწოლილი და ვარსკვლავებით მოქედილ ცას ვუჭკრეტდი. ჩემი მშობლიური სოფლის საღამო გამახსენდა... თავზე ზორზობა სერჟანტი წამომადგა. ბიჭებს იგი არ გვიყვარდა და „ეშმაკას“ ვეძახდით.

ღივიზიონის უფროსი გიბარესო, მითხრა და ისე გაიპარა, როგორც მოიპარა.

ნახევრადბნელ მიწურში თავდახრილი შევედი; თვალი რომ შეეჩვია სიბნელეს, დაინახე: პოდპოლკოვნიკს მხრებზე მახარა მოვედო და ფეხზე თვლებდა. მე ხმა არ ამოვიღე, გაღვიძებას მოვერიდე, რადგან ვიცოდი, ოცდაცხრამეტი საათი გადიოდა, რაც მას თვალი არ მოეხუჭა. ასე უძრავად ვიდექი, სანამ მეც არ ჩამეძინა. უცებ შეძახილმა გამაღვიძა:

— ტოლია!... ნატაშა!.. ლიუბა!.. ბორია!..

მივხედი, ცოლ-შვილი მოაფონდა საცოდაუს. ნეტა, მეც მენახა ცოლ-შვილი სიზმარში-მეთქი, ვიფიქრე, მაგრამ, აბა, როგორ ვნახავდი, როდესაც არ მყავდა? მე ხომ 17 წლის ვიყავი. მაინც არ გავაღვიძე პოდპოლკოვნიკი და გავაგრძელე თვლენა.

უცებ შემომესმა:

— ეი, შენ, უღვაშებიანო! — (მე, როგორც ქართველი, უღვაშებს ვატარებდი და ბიჭებიც „უღვაშებიანს“ მეძახდნენ), — რას ვაშტერებულხარ? შევეკრით, მაგრამ არ დავიბენი:

— ამხანაგო პოდპოლკოვნიკო! გამოშტერებული გერმანელები არიან! — მივუგე სწრაფად და ხუმრობით.

პოდპოლკოვნიკმა თავი გვერდზე გადააგდო და გულიანად იცინა. იმდენი იცინა, რომ ისევ ჩამეძინა. მე, სურათოდ, ღივიზიონში ხუმარას სახელი მქონდა დაგდებული და ბიჭები „მასხარას“ მეძახდნენ.

ამასობაში ზუსტად 48 წუთი გავიდა. ვიფიქრე, სადაცაა არტმომზადება დაიწყება და „ფრიცებს“ (ასე ვეძახდით ბიჭები გერმანელებს) კუდიან ქვას ვასროლინებთ-მეთქი. მაგრამ ისიც ვიფიქრე, პოდპოლკოვნიკის გარეშე როგორ დავიწყებთ-მეთქი და ჩავახველე, რათა უფროსი გამეღვიძებინა.

— რას ახველებ, შენ გგონია, მე მძინავს?! — შემომძახა უცებ პოდპოლკოვნიკმა.

მე არ შევშინდი და ისევ ხუმრობით მივუგე:

— ძილი რომ წამალი იყოს, აფთიაქში გაიყიდებოდა...

ამაზე პოდპოლკოვნიკს აღარ გაცივია. აღბათ, აღარ ეცივებოდა და იმითმ. მერე მითხრა:

— აი, ეს სასწრაფო, საიდუმლო, ძვირფასი პაკეტი ახლავე უნდა მიარბენინო შტაბში!

მე სიტყვის დამთავრებაც კი არ ვაცალე და შტაბისკენ გავქანდი. მივრბოვარ და თან მიმაქვს პაკეტი, რომ დავიდალე, ვიფიქრე: ერთი აქ მყავდეს ჩემი ჭიხვინა მერანი-მეთქი. მაგრამ სად იყო მერანი? ის ხომ სოფელში დავტოვე!

ეტყობა, გერმანელმა მშვერავებმა შემამჩნიეს და ჩემს დასაქვარად თვითმფრინავები გამოგზავნეს. მე ტრიალ მინდოროში გავრბოდი... გერმანული „ხენკელსები“ კი მოდიოდნენ, როგორც ხიწყლები; დავითვალე: ოცი იყო. მე მაინც გავრბოდი. ერთი „ხენკელსი“ დაწინაურდა, პიკირებით წამოვიდა ჩემკენ. მე იქვე ყუმბარისგან ამოთხრილი ორმო შევნიშნე. მამაჩემმა, ფრონტზე წამოსვლის დროს, დამარბავა: შვილო, სადაც ბომბისგან ამოთხრილი ორმო ნახო, იქ ჩახტი, რადგანაც მეორედ იქ ბომბი არ ჩამოვარდებო. მშობლის დარჩება დროზე გამახსენდა, გავქანდი და ორმოში ჩახტი, თან უბეზე ხელი მოვისვი, პაკეტი ხომ არ დამეკარგა-მეთქი. ყველფერი რიგზე იყო. ორმოს ფსკერს გავეკარი და თოფი მოვიმარჯვე.

— იოლად არ დავითმობ სიცოცხლეს, ფრიცო! — (ბიჭები გერმანელებს „ფრიცებს“ ვეძახოდით), — დავიყვირე და როდესაც თვითმფრინავი მომიახლოვდა, დავუმიზნე და მფრინავს ვესროლე. ეტყობა, ოკუპანტს (გერმანელებს ხანდახან ასეც ვეძახოდით ხოლმე ბიჭები) ტყვია თვალეში მოხვდა, დაინახე, სახეზე როგორ იტაცა ხელი. რომ დაბრმავდა და დაიბნა კიდევ იმით მივხვდი, რომ იგი უთავბოლოდ აიჭრა ჰაერში და განუწყვეტლივ ისროდა. მხოლოდ ახლა თავის თვითმფრინავებს უშენდა ტყვიებს. სანამ სხვები აზრზე მოვიდოდნენ, ჩემს მიერ დაჭრილმა მფრინავმა ყველა თავისი თვითმფრინავი ჩამოყარა. მერე, ეტყობა, მიხვდა, რაც გააკეთა, საკეს ხელი გაუშვა და დედამიწისკენ დაეშვა... თავი მოიკლა.

მე ამ სეირს ორმოდან ვუყურებდი, როდესაც ყველაფერი დამთავრდა, ამოვიდი, ტანსაცმელი გავიფერთხე, კიდევ ერთხელ მოვსინჯე პაკეტი და აჩქარებული ნაბიჯით წავედი შტაბისკენ.

... არტმომზადება ჩვენმა ჯარებმა ზუსტად დანიშნულ დროზე დაიწყო. ზარბაზნების გრუხუნს ყურს ვუგდებდი და მიხაროდა, რომ ამაში ჩემი ხელიც ერიო.

— არც ამჯერ დავიდეგთ რეჟოლუციას?!

ნაწაწის № ქვეგანყოფის ყოფილი სერჟანტი კოლია შორშიაძე

ჭიკვამ რომ განსკლა, ვერ მოიფიქრებ...

„ბავშვთაგანზე რაღაცეები მოგახსენებთ, რომ სახლის ასაშენებლად მოვიყვანე ღურგალი კ-ია. მაგრამ აღმოჩნდა, ასაშენებლად კი არა, ოჯახის დასაქცევად ჩამოსულა ჩემს ეზოში გაიძვერა და მამაძალი კ-ია; იგი შეუჩნდა ჩემს საკუთარ ცოლს და მასთან ერთად გაიქცა ფოთის მიმართულებით. გთხოვთ, დასაჯოთ კ-ია, რომელმაც ჩემი ცოლი მიითვისა. აიძულეთ იგი, დამიბრუნოს ცოლი და წაიღოს მისი საღურგლო ხელსაწყოები, რომლებიც უპატრონოდ დაყარა ჩემს სახლში. მე ჩემსას მოვიტოვებ, მისი არც შალაშინი მინდა და არც სახლის აშენება...“

ერთი ბავშვის რაღაცეები ცოლგაგვეული გ-ის მიერ შემოტანილი საჩივრისა.

„კოლმეურნეობებს კინოჩვენებით მომსახურებას უწევენ შემდეგი საშაგალითო კინოჩვენებები...“

„მწუხარე სევდა“.

„აღტაცებული სიხარულით შეეგება იგი ამ დღეს...“

„ის იყო მტრედისფრად იელუა, რომ აღრიანი გაზაფხულის დილას მთაწმინდას მივუახლოვდი და კომკავშირის ხეივანსავე გავწიე...“

„თოფის კონდახებით დაგვიწყეს მუჭლუგუნების ცემა“.

ს ა თ ა უ რ ი: „წყალს გონიერულად გამოყენება უყვარს“ (კი, პირდაპირ სულ ამის ნატრობს წყალი; ნაძებანს ბრაზობს, თუ გონიერულად არ გამოიყენებ!).

მართული ვინს გაკვეთილები რიონული ბავშვებიდან, რადიოდან...

„მოსწავლე № გამოცდაზე დაგვიანებით იქნა დაშვებული, რაც გამოიხატებოდა მისი კბილის ტყვილით...“

სკოლის დირექტორის ხსენა-განმარტებითი ბარათიდან.

„Окрашено! გაკრასკულია!“

წარწერა მაღაზიის კარბაზე.

სასახელო სიახლე შემოიღო ზოგიერთმა ჩვენმა გაზეთმა ცნობილი ადამიანების მოხსენების დროს, რაც მეტად რაციონალურად გამოიყურება და ადგილის უდიდეს ეკონომიას იძლევა: პ. პირველი, ნ. განჯელი, ვ. ფშაველა და ა. შ. (ესე იგი: პეტრე პირველი, ნიჰამი განჯელი, ვაჟა-ფშაველა და სხვ.) სიხარულით ვუერთდებით ჩვენი გაზეთების ამ თაოსნობას და, საერთო საქმეში ჩვენი წვლილის შესატანად, გთავაზობთ შემდეგ ვარიანტებს: ე. მეორე, ნ. დანჩეკო, მ. მაკლაი, ფ. დილა, ს. ს. ორბელიანი (გაწაფული მკითხველი მიხვდება, რომ ვგულისხმობთ ერეკლე მეორეს, ნემიროვიჩ-დანჩენკოს, მიკლუხ-ომაკლაის, ფრიდრიხ დიდს, სულხან-საბა ორბელიანს...).

იმედია, ჩვენი წინადადებებიც დაინერგება პრესაში.

შეკრიბა და შთამომავლობას არ დაუკარგა თანაგ სალუშვაქმე

სამი საათი სრულდებოდა, როდესაც ვიღაცამ დაიძახა, მმართველი მოდისო.

კარი გაიღო და მოსაცდელში ჩია ტანის მამაკაცი შემოვიდა.

ეს მოადგილეო, ჩაილაპარაკა ვიღაცამ. მოადგილეს ორი ქული ეკავა ხელში.

— ერთი მისია და მეორე კი — მმართველის, — ჩაიფურტუნა ჩემს გვერდით მდგომმა ახალგაზრდამ. მოადგილემ ფართოდ გააღო კაბინეტის კარი და მაღალი ტანის, მხრებში ლაღად გაშლილ მამაკაცს გზა დაუთმო.

მმართველს არავისთვის შეუხედავს, კაბინეტში შევიდა და კარი მაგრად მოიჯახუნა.

ხუთ წუთში ზარმა გაიწკრილა მდივანმა ფაცხაფუცხით შეისწორა თმები, ტუჩებზე პომიდა დაიმატა და მოკრძალებით შეაღო კაბინეტის კარი.

— გამომიძახე მოადგილეები და განყოფილების გამგეები, დღეს თათბირი მექნება!

— ხალხი რომ გელით? — გაბედა მდივანმა.

— დღეს არ მცალია, ნუ მელოდებიან! — მოკლედ მოსტრა მმართველმა.

...კაბინეტში ერთმანეთს ასწრებდნენ მოადგილეები, განყოფილების გამგეები...

კრებამ საოცრად დიდხანს გასტანა.

სალამოვდებოდა. მოსაცდელში ვიღაც უცნობი შემოვიდა და მდივანს მიმართა:

— მმართველი აქ არის?..

— დიხ, ვინ ბრძანდებით?

— მოახსენეთ, იმან რომ დაგირეკათ-თქო!..

მდივანი კაბინეტში შევიდა. უცნობი გამოიძახეს.

ოცი წუთის შემდეგ კიდევ ვიღაც მამაკაცი შემოვიდა. მდივანმა ვინაობა ჰკითხა და მალე ისიც შეუშვა.

ასე დასრულდა სამუშაო დღე...

მეორე დღეს სამმართველოში მოგვიანებით მივედი, ხალხის წრე მუკლუგუნებით გაგარდვიე და მდივანს მივმართე:

— ქალიშვილი! მმართველს მოახსენეთ, იმან რომ დაგირეკათ-თქო!..

მდივანმა ამხედ-დამხედა და კაბინეტში შევიდა.

ორ წუთში გამოიძახეს. განცხადება გაგამზადე და კაბინეტის კარი თამამად შევადე.

ჩემს დანახვაზე მმართველმა სერიოზული გამომეტყველება მიიღო, ხელი ბი მაგიდაზე დააწყო და მკაცრად მითხრა:

— გისმენთ!..

— იმან რომ დაგირეკათ... — ვთქვი და განცხადება გავუწოდე

— აა! — გაესხნა შუბლი, — დიდი სიამოვნებით!

განცხადებას რაღაც დააწერა და გადმომცა.

მადლობა გადავუხადე და ის იყო, უნდა გამოვსულიყავი. რომ ტელეფონმა დარეკა.

— გისმენთ! — არხროხდა მმართველი.

მე, რატომღაც, გულში გამკეწვლა და ფეხს ავუკეპარე.

— რას ბრძანებთ, ბატონო?! — შეწუხდა მმართველი, — მაშ, ახლა მოვა?.. — მერე ყურმილი დაახეთქა და მომმართა:

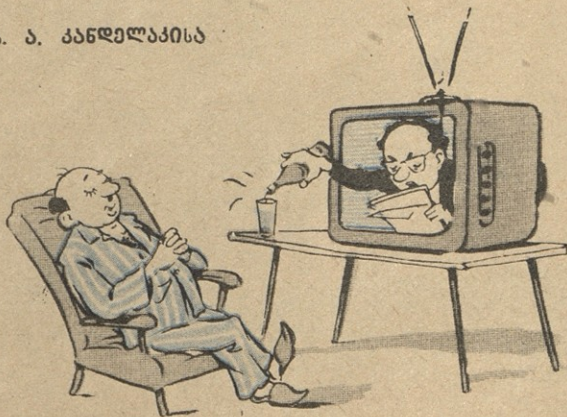
— კი მაგრამ, თქვენ ვინ გამოგზავნათ?..

— არაგინ, ბატონო, მე თვითონ გვეხელთ!.. — დარცხვენით ვთქვი და კაბინეტიდან ტყვიასავით გამოვვარდი.

ნოდარ კვეციანი

ნახ. ა. კანდელაკისა

უსიტყვოდ.

სიღვარი: მიშველა-მ-მ!!!
სიძე: მიშველა-კ-კ!!!

ნახ. ჯ. ლომუასი

КОНТРОЛЬНЫЕ
ЗАДАНИЯ

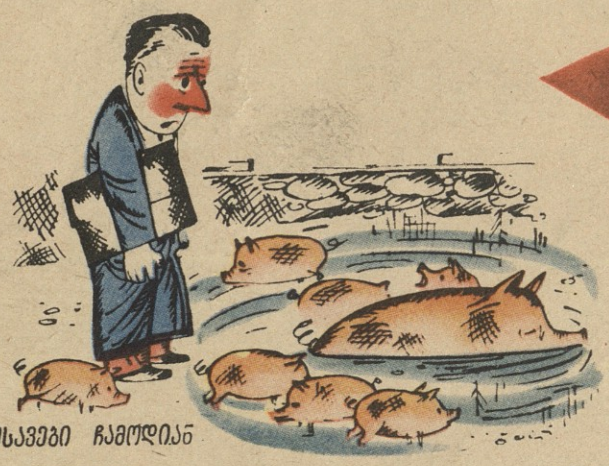
მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუმაბაძე. სარედაქციო კოლეგია: ჯ. ზოლქვაძე (პ/მ. მდივანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღაზონია, ბ. ნიშნიანიძე (მთავ. რედ. მოადგილე), ნ. ვხეილიძე, ო. ჭიჭიძე. საბირისა და იუზორის შურალი „ნაწი“.

თბილისი, რუსთაველის არსებობა № 42. ტელ. 9-76-69, 3-10-78. თბილისი. Сатирико-юмористический журнал „ნიანგი“. სპ. კვ ცენტრალური კომიტეტის ბავშვთაგანთათბ. ხელმოწ. დასახ. № 7/1967 წ. კალ. ზომა 70x108 1/4. 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფირიაშურ ფორმატა რეკლამა 0,5. ბირობით ფორმატა რეკლ. 1. სპ. კვ ც-ის ბავშვთაგანთათბ. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შპ. № 2912. ტელ. 06121. ტირაჟი 71.000.

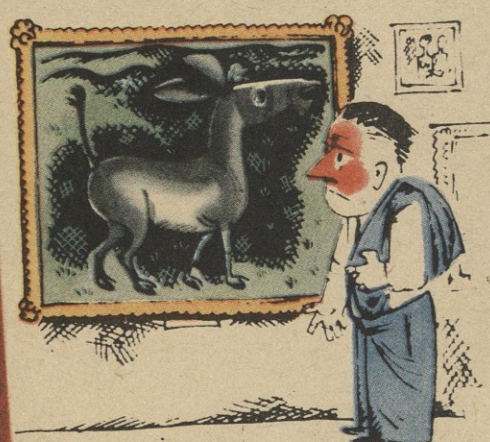

არ დაგვიწყდეს, დღეს ჩემი დირექტორის ცოლის დაბადების დღეა.

ხვალ ჩემი ნათესავები ჩამოდიან სოფლიდან.

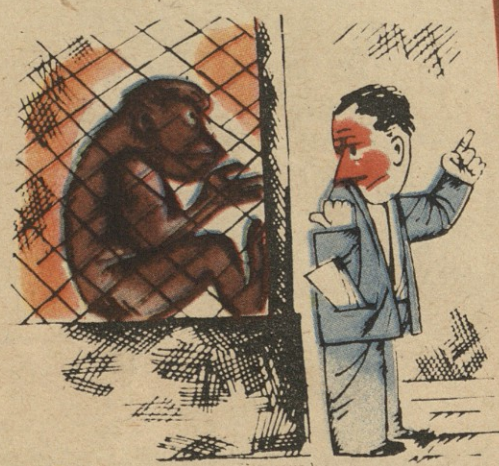
ვაიმე! ველს კიდევ ერთი ნათესავი მყავს მოსაწყობი საშენიანოზე.

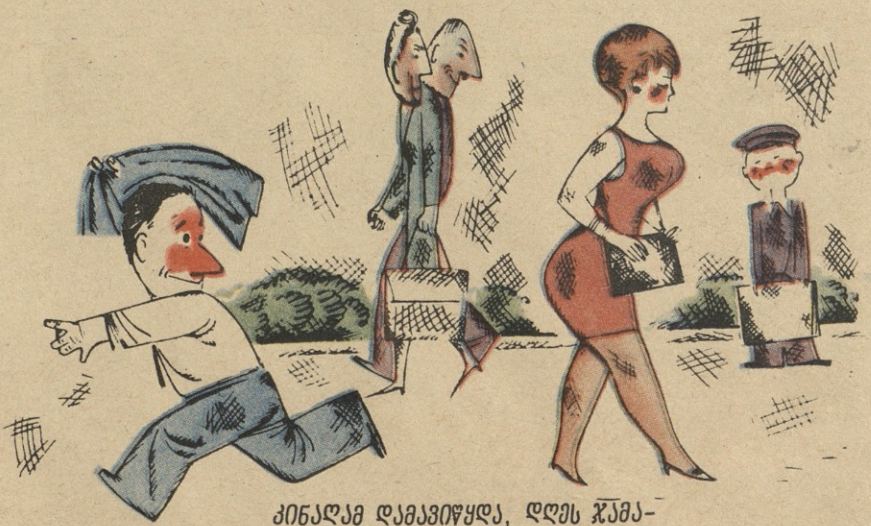
გაზარდი რომ არ გავიარო, ცოლი შეშავს.

ზებ სიღმდრს უნდა დავხვედუ სადგურში.

პო, მართლა: მფორგელს უნდა ვუჩივლო სახლმშენებლოებაში.

კინაგამ დავვიწყდა, დღეს ჯერ-ბირებია.

